

TIGER STRIPES

Direcció i guió: Amanda Nell Eu **Països:** Malàisia, Taiwan... **Durada:** 95 min **Any:** 2023
Gènere: Drama, terror **Interpretació:** Zafreen Zairizal, Piqa, Deena Ezral, June Lojong, Khairunazwan Rodzy, Shaheizy Sam, Fatimah Abu Bakar, Bella Rahim **Música:** Gabber Modus Operandi **Fotografia:** Jimmy Gimferrer **Distribuidora:** Flamingo
Versió original en malaisi, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

La Zaffan, una nena de 12 anys, lluita contra la pubertat descobrint un secret aterridor sobre el seu físic. Els seus intents fallits d'amagar l'inevitable porten els seus amics a descobrir qui és realment, i l'ataquen per això. Atacada també per la seva pròpia comunitat, aviat la Zaffan s'adonarà que potser abraçar el seu veritable jo és l'única resposta a la llibertat. (FilmAffinity)

CRÍTICA

17/05/2023 - CANES 2023: La malàisia Amanda Nell Eu examina la turbulenta pubertat femenina amb una refrescant òpera prima en què barreja gèneres a través d'una lúdica insolència social

"Aquesta noia d'aquí davant ja no és la teva filla". Són moltes les pel·lícules que s'han fet sobre la transició de la infància a l'adolescència i els seus inevitables ritus de pas, n'hi ha hagut de totes les formes i colors, així que fer una pel·lícula nova que aborda aquest tema resultaria increïblement difícil, per no dir impossible. Però, això és exactament el que ha aconseguit la cineasta malàisia **Amanda Nell Eu** amb **TigerStripes**, que s'ha presentat en competició a la 62a edició de la Setmana de la Crítica, en el marc de la 76a edició del Festival de Canes.

La recepta de què s'ha fet servir per aconseguir aquest gran èxit ha consistit en la barreja de la clàssica pel·lícula d'adolescents amb els alts i baixos de les amistats íntimes que es tornen amargues i acaben traduint-se en assetjament, i tot això ho ha condimentat amb una mica de ciència-ficció en forma de mutació física (com passa amb *La mosca*, de David Cronenberg, així com amb un retrat lúdic de la societat que resulta distant i mordaç alhora, i en què s'entremesclen religió i supersticions. La cineasta ambienta la seva pel·lícula en una petita ciutat rural envoltada d'una exuberant selva (amb un riu i una cascada) on els joves s'enregistren amb els seus mòbils, com a qualsevol altra part del món, per crear una òpera prima insolent i vibrant, tan local com universal, que diu molt sobre la condició femenina sense prendre's mai massa seriosament la forma en què ho fa.

"Com més t'exhibeixes, més avergonyeixes la nostra família". La Zaffan (**Zafreen Zairizal**) és una adolescent desvergonyida a qui tot li fa riure, fins i tot provar-se un sostenidor sexi als lavabos de l'institut, sota la mirada escandalitzada ("només les meuques porten aquest tipus de sostenidor"), i d'admiració alhora per part de les seves dues millors amigues (**Piqa**). A la seva mare i a la directora de l'escola li fan encara menys gràcia les contínues infraccions de les normes i tradicions per part de la Zaffan, però a ella li és igual, té 12 anys i l'únic que vol és seguir jugant, xipollejant al riu i gravant-se mentre balla. Fins que, de sobte, passa una cosa que ho canvia tot: la primera menstruació. No només el seu entorn estreny el setge sobre ella fins al punt de condemnar-la a l'ostracisme i a l'assetjament, sinó que el seu cos també comença a canviar de manera inesperada: muta en secret en una tigressa, fet que té repercussions histèriques en tots els qui l'envolten. És una dona o un dimoni? La religió i l'exorcisme acudeixen al rescat...

En forma de paràbola audaç a escala de l'Àsia islàmica, **TigerStripes** navega hàbilment pel cor de la intimitat femenina, la sang i l'aigua, la norma i l'irracional, l'amistat i la gelosia. En injectar un estrat de ciència-ficció i comèdia de terror en els temes clàssics del descobriment d'una mateixa i del seu cos, del desig adolescent de rebel·lió i del fet d'adonar-se de les dificultats per escapar de les urpes del col·lectiu, Amanda Nell Eu troba un enfocament original i feminista que, combinat amb el sòlid domini de la direcció i del ritme narratiu, treu el màxim partit a l'exuberant vegetació dels decorats (menció especial al director de fotografia espanyol **Jimmy Gimferrer**). Totes aquestes qualitats confereixen a aquest primer llargmetratge aparentment reservat un aire molt refrescant en el seu art lúdic de dissipar les ombres erròniament projectades sobre l'existència de les dones.

Fabien Lemercier – cineuropa.org